

Δήμος Ζωγράφου – ΕΚΠΕ-Κύπρος '74 **52 χρόνια από τον Ιούλιο του 74**

Πλατεία Άνοιξη Δήμου Ζωγράφου / 20.07.2026

Με αισθήματα μεγάλης συγκίνησης βρίσκομαι, απόψε, κοντά σας για να σας μεταφέρω τον θερμό χαιρετισμό του Πρέσβη της Κυπριακής Δημοκρατίας κ. Σταύρου Αυγουστήδη, αλλά και όλων των Κυπρίων αδελφών σας, στο πλαίσιο της αντικατοχικής επετειακής εκδήλωσης, που συνδιοργανώνουν ο Δήμος Ζωγράφου και η Ένωση Κυπρίων Προσφύγων Ελλάδας, με αφορμή τη συμπλήρωση πενήντα δύο χρόνων από τη βάρβαρη τουρκική εισβολή στην Κύπρο, το 1974, και τη συνεχιζόμενη παράνομη στρατιωτική κατοχή του 36,2% του κυρίαρχου εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Πενήντα δύο χρόνια συμπληρώνονται, σήμερα, από τη βάρβαρη τουρκική εισβολή που σημάδεψε την Ιστορία και ακρωτηρίασε την Ελευθερία της Κύπρου.

Στις 20 Ιουλίου 1974, η Τουρκία, χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα το προδοτικό πραξικόπημα, που ως στόχο είχε την ανατροπή του δημοκρατικά εκλεγμένου Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, Αρχιεπισκόπου Μακαρίου, εισέβαλε, κατά παράβαση κάθε αρχής Διεθνούς Δικαίου, στην Κύπρο και άρχισε να σκορπά τον θάνατο και την καταστροφή. Η γραμμή του αίματος που, εκείνη την ημέρα, ξεκίνησε να χαράζει ο τουρκικός Αττίλας από το Πέντε Μίλι και την Κερύνεια, συνεχίστηκε κατά τη δεύτερη φάση της εισβολής, παραμονή της γιορτής της Παναγίας, με την κατάληψη της Αμμοχώστου, την αποκοπή της Καρपाσίας και την προέλαση προς τη Μόρφου, διαμελίζοντας το σώμα της Κύπρου και τη ζωή των ανθρώπων της στα δυο.

Πενήντα δύο χρόνια μετά, η μνήμη και ο πόνος του «μαύρου» εκείνου καλοκαιριού, στοιχειώνουν τη σκέψη και την ψυχή του Ελληνισμού, καθώς η μαρτυρική Κύπρος εξακολουθεί να ματώνει, μοιρασμένη και αδικαίωτη.

Μια εφιαλτική ανατροπή της ζωής μας, που συνοψίζεται μέσα σε λίγες μόνο λέξεις: βία και θάνατος, κατεχόμενα, πεσόντες, αγνοούμενοι, πρόσφυγες, εγκλωβισμένοι, έποικοι και στρατός κατοχής, ψευδοκράτος, λεηλασία της πατρογονικής μας γης και της πολιτιστικής μας κληρονομιάς. Αυτές είναι οι τραγικές συνέπειες της Κυπριακής τραγωδίας, αμάχητα τεκμήρια της συνεχιζόμενης και κατ' εξακολούθηση διεθνούς παρανομίας της Τουρκίας εις βάρος της Κύπρου.

Πενήντα δύο χρόνια είναι πολλά..., ας μην κάνουμε, όμως, το σφάλμα, να μετρούμε τον χρόνο με τα μέτρα της ανθρώπινης ζωής, ούτε με τα όρια της

προσωπικής μας μνήμης, καθώς, εδώ, πρέπει να μετρήσει το «εμείς» και η συλλογική μας μνήμη, έτσι όπως μετρά τον χρόνο η Ιστορία, απέναντι στην οποία παραμένουμε όλοι υπόλογοι.

Διότι η ιστορική συλλογική μνήμη και η αντίσταση στη λήθη και την αδράνεια του χρόνου είναι καθήκον όλων μας. Αυτή είναι και η διαχρονική σημασία της φράσης, σύμβολο της Κυπριακής Τραγωδίας: «Δεν ξεχνώ».

Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε, καθώς από το 1974 μέχρι σήμερα μετράμε τις συνέπειες της λαίλαπας της τουρκικής εισβολής που παρέσυρε στο διάβα της ζωές αθώων, λεηλάτησε το σώμα της Κύπρου και έσπειρε τον πόνο και τον όλεθρο στη ζωή των ανθρώπων της.

Δεν είναι δυνατόν να ξεχάσουμε, όταν πενήντα δύο χρόνια μετά την εισβολή συνεχίζουμε να θάβουμε τους νεκρούς μας στην Κύπρο και την Ελλάδα.

Επί μισό και πλέον αιώνα, τώρα, ο Κυπριακός λαός εξακολουθεί να μετρά τις πληγές του, δεν εγκατέλειψε όμως στιγμή τον δίκαιο αγώνα του έναντι της τουρκικής αδιαλλαξίας, για την ανατροπή των κατοχικών δεδομένων και την επίτευξη μιας ειρηνικής, δίκαιης και βιώσιμης λύσης που θα εξασφαλίζει την απελευθέρωση και την επανένωση της Κύπρου, στο πλαίσιο των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, των αρχών και θεσμών του Διεθνούς Δικαίου και του κεκτημένου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στην οικογένεια της οποίας ανήκει και η Κύπρος.

Γνωρίζουμε καλά ότι στον αγώνα αυτόν δεν είμαστε μόνοι μας, καθώς νιώθουμε, διαχρονικά, αμέριστη την έμπρακτη συμπαράσταση της Ελλάδας και του Ελληνισμού, που παραμένουν το μεγαλύτερο και σημαντικότερο έρεισμά μας σε όλες τις προσπάθειές μας.

Η σημερινή επετειακή αντικατοχική εκδήλωση καταδεικνύει, ακριβώς, ότι ο αγώνας αυτός είναι κοινός και επιβεβαιώνει ότι όλοι μαζί, ενωμένοι, οι Έλληνες μπορούμε, να αποδίδουμε, σε άρρηκτη ενότητα, συμπαράταξη και συμπόρευση, τη σημασία που αρμόζει στα μείζονα εθνικά μας θέματα, γνωρίζοντας ότι η επίλυσή τους και η εθνική δικαίωση αποτελούν και παραμένουν, πάντοτε, προτεραιότητα για τον απανταχού Ελληνισμό.

Με αυτές τις σκέψεις, θα ήθελα να εκφράσω τις θερμές ευχαριστίες και την βαθιά ευγνωμοσύνη μας προς τον Δήμο Ζωγράφου και, ιδιαιτέρως, προς τη Δήμαρχο κ. Τίνα Καφατσάκη, για τη διοργάνωση της σημερινής εκδήλωσης, που καταδεικνύει την αλληλεγγύη, την αλληλεγγύη ενότητα και τους αδελφικούς άρρηκτους δεσμούς ανάμεσα στις κοινότητες του Ελληνισμού. Είναι, άλλωστε, στενοί οι δεσμοί της Κύπρου με την πόλη σας —η οποία συνδέεται με Όρκο Αδελφοποίησης με τον Δήμο Αγλαντζιάς— καθώς πολλές φορές και με πολλούς τρόπους έχετε εκδηλώσει την αλληλεγγύη και τη συμπαράστασή σας στον Κυπριακό Ελληνισμό.

Οφείλουμε, επίσης, να ευχαριστήσουμε την Ένωση Κυπρίων Προσφύγων Ελλάδας-Κύπρος '74 για τις πολυσχιδείς και πολυδιάστατες προσπάθειές τους για την ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης για το μείζον εθνικό θέμα, την ενδυνάμωση των ήδη στενών αδελφικών δεσμών ανάμεσα στην Κύπρο και τη μητροπολιτική Ελλάδα, καθώς και για τη διαφύλαξη της εθνικής συλλογικής μνήμης.

Ξεριζωμένοι από τον τόπο που τους γέννησε, ακολούθησαν τον πικρό δρόμο της προσφυγιάς και βρήκαν εδώ μια δεύτερη πατρίδα, όπου μάζεψαν τη ζωή τους, ξεκίνησαν από την αρχή και προόδευσαν, χωρίς να πάψουν στιγμή να ελπίζουν, να διεκδικούν και να αγωνίζονται για τη διατήρηση της συλλογικής μνήμης των κατεχομένων μας και την επιστροφή στις πατρογονικές τους εστίες. Διαφυλάττουν, έτσι, δυναμικά τους δεσμούς τους με τον γενέθλιο τόπο και μεταλαμπαδεύουν στις νεότερες γενιές, στα παιδιά και τα εγγόνια τους, την ιστορία και την παράδοση των κατεχομένων τόπων μας. Αποτελούν, σήμερα, έναν ακόμη ισχυρό κρίκο, μια ζωντανή γέφυρα που ενδυναμώνει, ακόμα περισσότερο, τους άρρηκτους δεσμούς Ελλάδας και Κύπρου, επισφραγίζοντας την ενότητα του Ελληνισμού.

Με ιδιαίτερη συγκίνηση καλωσορίζουμε μαζί σας στην Ελλάδα τον Δήμαρχο Αμμοχώστου, του μεγαλύτερου των κατεχομένων Δήμων της Κύπρου, Δρα Σίμο Ιωάννου, ο οποίος μας τιμά με την παρουσία του, ως κεντρικός ομιλητής στη σημερινή εκδήλωση.

Μεγάλες, ασφαλώς, παραμένουν, διαχρονικά, οι οφειλές της Κύπρου προς το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών, το αρχαιότερο Πανεπιστήμιο του Ελληνισμού, που διατηρεί στενούς δεσμούς με το πολύπαθο νησί μας και συνεχίζει, έμπρακτα και με πολλούς τρόπους, να συνδράμει τον δοκιμαζόμενο Κυπριακό λαό, προβάλλοντας, ουσιαστικά, την ενότητα της ιστορικής, πνευματικής και πολιτιστικής οντότητας του Ελληνισμού.

Με μεγάλη χαρά καλωσορίζουμε, τα μέλη του Μουσικού και Χορευτικού Ομίλου του Πανεπιστημίου Κύπρου, που και φέτος φιλοξενεί, οι οποίοι θα μας μεταφέρουν τον αστείρευτο πλούτο της κυπριακής μουσικής και χορευτικής παράδοσης.

Ευχαριστούμε, τέλος, όλους τους συντελεστές και συμμετέχοντες που συμπράττουν και συμβάλλουν στη σημερινή σημαντική εκδήλωση μνήμης, η οποία μας υπομνησκει ότι μετά από τόσους αγώνες, τόσο αίμα και τόσες θυσίες, η πολύπαθη Κύπρος διεκδικεί ακόμα το Δίκιο της.

Διότι ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΜΕ ότι η Μνήμη είναι Δύναμη, αλλά και Ευθύνη.